

ВРАБЧО

Пле Брабака гласовито —
чикъ-чипикъ!

Разпилъ се отъ торбитъ
златно жито, ечемикъ.

Църка Брабчо отъ стобора
на възборъ:

Брей, че харни, добри хопа
даде Боръ?

Църка Брабчо: Бърай, Брабке,
да съберемъ —

цъла зима сладко житце
да кълвемъ!

Въ миръ разбраха, долетѣха
цъль покъ —

и за Брабча не остана
нищо пакъ!

Беса Паспалеева

ЧЕТАТА НА Х. ДИМИТРЪ И СТ. КАРАДЖА ВТОРА БИТКА

Когато изрѣя месечината, и всичко утихна презъ нощта,
ние потеглихме на пътъ, като се измъкнахме отъ мѣстото, гдето

бѣхме, безъ турцитъ да ни усѣятъ. Пътувахме цъла нощъ,
осъмнахме пакъ въ едни непознати лозя, заобиколени отъ

триѣ страни съ височини. На върха имаше една малка гора,
която едина нива, съ едри дървета. Понеже се сьмна добре,

скрихме се въ тази гора. Хаджи Димитръ даде заповѣдъ да
набѣгаме, за да си починемъ и поспимъ, и веднага заспахме. Само

войводитъ и стражата не спѣха.

Не се мина много, съгледдохме, че откъмъ лозата се по-
дадоха два вола, които, безспокоени отъ мухитъ, тичаха да се

скриятъ въ гората. Следъ тѣхъ тичаше стопанинътъ имъ —
турчинъ, съ пишовъ на пояса. Караджката го причака да го

хване, но шомъ той ни съзрѣ, върна се, хукна да бѣга съ
всичка сила и отиде, та се не видѣ. Чалмата му увисна като

смокъ на храститъ, а абичката му се развѣя като орлово крило.
Шомъ не можахме да хванемъ турчина, разбрахме, какво

ни чака. Войводитъ разбуди диха дружината и дадоха заповѣдъ,